

pot posar en una difícil situació el PSC, que es veuria entre l'espasa i la paret, entre haver d'enfrontar-se als seus coreligionaris a Madrid per defensar la proposta d'Estatut, o desvirtuar els acords obtinguts amb la resta de partits catalans i posar en perill l'estabilitat del tripartit.

En el mateix sentit, ERC, com a aliats parlamentaris al Congrés de Diputats del Govern del PSOE, serà un altre element important de pressió en les negociacions.

De moment, però, si més no durant el debat en el qual es va aprovar el nou Estatut, sembla que l'ambient polític català ha entrat en una nova fase. Les ferides obertes arran de la crisi del Carmel –amb l'episodi del “3%”, referit a suposades comissions en la contractació de l'obra pública– semblen haver cicatritzat. El Govern tripartit ha donat mostres de cohesió i el president de CiU, Artur Mas, ha ofert la seva col·laboració per aconseguir, amb el suport unitari de tots els partits catalans a la proposta, més capacitat negociadora a Madrid. A aquesta unitat política s'hi afegiran diverses iniciatives per reforçar el suport social de la proposta de nou Estatut de Catalunya. És el cas, per exemple, de les propostes de suport fetes per bon nombre de municipis catalans i de moviments socials.

Si aquesta unitat no es trenca, avui la política catalana sembla més preparada per fer front a la pluja de pedres que es congria a Madrid.

Enric Rimbau

Pariràs amb dolor

Els tres dies que ha durat el ple de l'Estatut s'han viscut amb la intensitat d'un part difícil. El compte enrere ha fet bullir passadissos i despatxos tant com el mateix hemicicle. O més.

Divuit mesos de gestació ja feien preveure certa agitació a l'hora d'infantar. I a fe que n'hi ha. Cent metres més enllà del punt convuls, però, al parc de la Ciutadella de Barcelona, la calma és absoluta: hi mandregen bèsties de ploma; el gran mamut, estàtua característica del parc, aguanta amb idèntic estoïcisme la pesantor solar i el grup de turistes que se li enfilen a la trompa per a la foto típica. Res no anuncia, del mamut estant, el rebombori que sacseja de cap a cap la sala de parts en què s'ha convertit, aquests dies, el Parlament del Principat de Catalunya. Perquè, si ho hem de jutjar pel nombre de cotxes que té aparcats al davant i pels xofers que s'esperen prop de la porta i xerrotegen i fan tabola grupal, se n'hi cou una de grossa.

I, efectivament: un formiguer de periodistes de tota mena i mida i condició (diu que el Parlament no n'havia acollits mai tants com ara), donen a l'edifici una bullícia que s'endevina inusual. “Normalment –comenta algú–, això és un cementiri”. Però avui, no. Avui és el primer dels tres dies d'una sessió parlamentària (la número 66) que hom

ha convingut d'anomenar històrica. Un nou Estatut és a punt de veure la llum i en tres dies es decidirà si és que sí o és que no.

D'entrada, se sap que la cita és mediàticament vinculant per l'eixam de periodistes que vagaregen per la sala dels passos perduts; que comenten rumors i xafardegen i avancen prediccions. Cícliquement, el formiguer de micròfons, llibretes i càmeres es fa remolí i envolta algun personatge susceptible de declaracions. Ningú no sortirà del guió, però: “estem fent un esforç enorme d'aproximació”, “treballem per l'acord” i coses per l'estil.

Mentre el PP defensa la seva esmena a la totalitat, que tothom sap que no té cap possibilitat de prosperar, s'allarguen les negociacions: el temps és or i el cronòmetre corre implacable. Potser per això tot sovint, més que no pas dins del ple, la gent és a fora, a les sales que propicien reunions, als passadissos. I allà, com que l'espai és reduït, sempre acabes topant amb l'un o l'altre: “La mida dels passadissos –filosofa un periodista– et dona una idea de la dimensió de l'autogovern que gestiona aquest Parlament”.

■ JULIOL DEL 2004
La ponència comença el procés de redacció de la proposta de reforma de l'Estatut.

■ 12 DE NOVEMBRE DEL 2004

Reunió a Miravet del president de la Generalitat amb els líders dels diferents partits polítics.

■ 17 DE NOVEMBRE DEL 2004

El conseller de Relacions Institucionals i Participació Ciutadana, Joan Saura, presenta l'informe sobre els resultats del procés participatiu sobre l'Estatut.

■ MAIG DEL 2005

La ponència tanca el document de primera lectura del nou text estatutari.

■ 11 DE MAIG DEL 2005

La ponència nomena un grup de treball, que es reuneix per primera vegada en aquesta data.

■ 11 DE JUNY DEL 2005

Reunió al Parlament del president de la Generalitat i del president del Parlament amb els líders dels diferents partits polítics.

■ 2 DE JULIOL DEL 2005

Es tanca la segona lectura del document de la ponència.

Artur Mas, a l'ull de l'huracà informatiu, als passadissos del parlament. A la dreta, Miquel Iceta i Manuela de Madre, avaluen la situació des dels seus escons contigus a l'hemicicle.

En tot cas, dins o fora de l'hemicicle, els moviments, els papers, els xiuxiejos són importants, aquí, avui. Com ara, que entra Manuela de Madre (PSC), manté una llarga conversa a l'orella amb el conseller Castells, i ho fa de tan a prop –que no s'escapi un so, ni el moviment de l'aire– que, vist des del galliner reservat a la premsa, sembla un apassionat petó. Si hi havia passió, explicarà després rient Castells, “és que parlàvem de futbol”. Això deu ser. En tot cas, cada moviment compta i tothom sembla amatent al joc de dames. I si et despistes i proves de seguir el debat, pot ser que no t'adonis, per exemple, que al ple ja no hi ha de Madre. Ni Maragall. Ni Mas. Marro.

A la tarda, es debat –i es vota– el títol preliminar. I s'acorda que Catalunya és

una nació. Es respira certa tensió en les intervencions i CiU (Puig) i PSC (Nadal) es tiren –educadament– els plats pel cap. La qüestió del finançament –que entra en escena l'endemà a les sis de la tarda– continua centrant negociacions i xafarderies: “Hi haurà acord” –sentència algú. “Ja ho veurem –li respon una veu– els convergents d'ara van molt durs”. S'admeten apostes.

A fora, al parc, en acabada la sessió, tot continua si fa o no fa igual. Els ànecs s'estarrufen. Hi ha cotorres i espiadimonis i gats i mosquits i coloms consirosos i corbs. A fora.

Passadís de 'paparazzi'. El matí de dijous, que encetarà la sessió 66.2 del ple del Parlament, desperta amb la notí-

cia que CiU ha elaborat una darrera proposta de finançament, que ha fet arribar al PSC. Durant unes quantes hores, a la sala de parts, serà l'indiscutible objecte del desig: qui la té? Què hi diu? Què en diuen? Josep Huguet (ERC), conseller de Comerç, és interpel·lat camí de la cafeteria: hi haurà acord? “El dia és molt llarg” Què en sap, de la proposta? “No l'ha vist ningú. Qui té el paper són els socialistes”. I algú respon, amb mala intenció i a mitja veu: “Si no la tenen, que la busquin”.

El passadís, però, aquest ens parlamentari que tot ho sap, acaba afirmant que en realitat sí que la tenen tots els qui l'han de tenir i que en això passaran el dia, fins a les sis. La veritat és que la intensitat d'aquest dijous de contraccions no es

■ **6 DE JULIOL DEL 2005**

La mesa acorda la tramitació del procediment d'urgència per agilitar els terminis de presentació d'esmenes.

■ **8 DE JULIOL DEL 2005**

La ponència redactora de la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya acaba de redactar el

text. La mesa del Parlament el va admetre a tràmit aquest mateix dia.

■ **8 DE JULIOL DEL 2005**

S'obre el termini per presentar vots particulars.

■ **11 DE JULIOL DEL 2005**

Publicació al BOPC del text elaborat per la ponència del conjunt dels grups parlamentaris i els vots particulars presentats.

■ **11 DE JULIOL DEL 2005**

S'obre el termini de presentació d'esmenes a l'articulat del text.

■ **21 DE JULIOL DEL 2005**

Un cop acabat el termini de presentació d'esmenes, la COAG nomena la ponència per elaborar l'informe.

■ **27 DE JULIOL DEL 2005**

La ponència elabora l'informe.

■ **28 DE JULIOL DEL 2005**

Es publica al BOPC l'informe de la ponència.

■ **29 DE JULIOL DEL 2005**

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local (COAG) aprova el dictamen.

viu precisament a l'hemicicle. Allà hi ha quatre gats que, a més, van a la seva i fins i tot fan realment xivarri. Tothom és tan conscient, avui, que tot el que ha de coure, es cou a fora, que fins i tot s'explicita: Ernest Benach, president del Parlament, demana que s'ajorni la votació sobre l'article 125 "donades les negociacions que hi ha obertes sobre aquest punt". El 125 tracta de l'educació, i la qüestió de la laïcitat –o no– de l'escola pública ha irromput amb força en escena. Duran i Lleida (UDC) –que no és diputat, però ha fet acte de presència en les negociacions– s'hi oposa i troba un espai propi en la fotografia del dia. L'endemà, però, ja no assistirà al bateig.

A la tarda, diuen, sabrem coses. Ara és hora de dinar. I trinjar, mastegar, pair. Cadascú es reuneix per la seva banda: els uns, finançament; els altres, laïcitat. El rellotge toca hores. Es reprèn el ple. S'acosta l'hora crítica. Encara no són les sis, Benach anuncia la suspensió del ple "durant, com a mínim, mitja hora".

El com a mínim, però, s'allarga, i el cas és que els passadissos del parlament quedaran convertits, durant tres hores i mitja, en un frenètic escenari de teatre d'emolços: tot són portes que s'obren i es tanquen i l'eixam periodístic pren aire de *paparazzi*: n'hi ha una colla que fa guàrdia davant el despatx del president; d'altres ronden a la cacera de la parella del moment –si surten Nadal i Bargalló per una porta, corredisses i focus i flaixos i micròfons (ja ha nascut? És nen o nena? Fa el pes?); si passa Castells apressat cap al despatx, tot són persecucions i cap comentari; i nairinan. A les 20.20 diuen que el part ja és "molt a

prop. Molt, molt, molt, molt". A les 20.45, que ja fa estona que el finançament està arreglat, que la complicació és la laïcitat: "–Hòstia!", "–Precisament". A les 21.25, quan Maragall i Mas surten finalment i els encarregats de la seguretat els obren pas empenyent la pinya periodística que amenaça d'engolir-los talment fossin estrelles del rock, li donen al món la bona nova i una fotografia per a la història. Ha nascut tan sa com era possible. I té tants pares i tantes mares com li permet la moderna estructura familiar. Tots ells, ja dins de l'hemicicle, amb les cares cansades i fent somriures, s'abracen i encaixen les mans i es feliciten. Els queden unes quantes hores de feina –a quarts de dues, s'acabarà el ple–, però l'endemà hi tornaran a ser tots, mudats per a la celebració.

El bateig és un acte solemne, divendres al matí: solemne i somrient. Hi ha els diputats i les famílies, els convidats il·lustres –de Jordi Pujol a Barrera o Rigol–, la societat civil –de Joan Laporta a Jordi Porta–: una mica de tot –i, a fora, una pancarta independentista. Hi ha la votació, els discursos, *Els Segadors* que canta l'hemicicle sencer, dempeus. I hi ha també, la bruixa que ningú no ha convidat i obre interrogants –què serà del nou-nat, quan l'enviïn a Madrid?– que ningú no vol respondre. Almenys de moment. Perquè, de moment, el que toca és "Celebrar-ho... fins dilluns", explicita un conseller.

I mentrestant, al parc, l'estàtua manté el posat immutable de mamut, estoicament aguantant que se li enfilin a la trompa.

Núria Cadenas

■ 1 D'AGOST DEL 2005

Es publica al BOPC el dictamen de la Comissió.

■ 2 D'AGOST DEL 2005

Els grups demanen dictamen al Consell Consultiu.

■ 5 D'AGOST DEL 2005

El Consell Consultiu rep el dictamen del Parlament.

■ 5 DE SETEMBRE DEL 2005

El Consell Consultiu lliura el seu dictamen a la Cambra catalana.

■ 6 DE SETEMBRE DEL 2005

S'obre el període de presentació d'esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

■ 19 DE SETEMBRE DEL 2005

Es tanca el termini de presentació d'esmenes.

Tant l'Estatut valencià com el català tindran un peculiar comitè de rebuda. Més senzill en el cas del primer i més complicat en el del segon. L'encarregada de tramitar-lo serà la comissió constitucional del Congrés, que presideix Alfonso Guerra, ex-vicepresident del Govern espanyol en les èpoques de Felipe González. Guerra, un personatge controvertit que sempre ha estat un referent per als sectors més jacobins i centralistes del PSOE i de l'esquerra espanyola en general, viu gràcies al tràfec estatutari una segona joventut política després que hagués de dimitir de l'executiu socialista a principi dels noranta per haver donat cobertura a les corrupteles del seu germà Juan.

El president de la comissió, una de les més importants del Congrés i que bàsicament controla la gestió interdepartamental i la de Presidència, està a gust en el seu paper de marmessor de la voluntat dels qui, com ell, van ser ponents de la Constitució espanyola l'any 1978. Tant és així que, tot i que el reglament del Congrés només li otorga un paper arbitral, alguns el veuen com "el darrer bastió" de la unitat d'Espanya. En la seva habitual carta dominical, el director d'*El Mundo*, Pedro J. Ramírez, que va ser qui més va fer per enterrar políticament Alfonso Guerra, es desfeia en elogis cap a ell fa unes setmanes.

L'actitud del PSOE i de Guerra dependran, però, del que digui Zapatero, tant en el tràmit de l'Estatut català –que rebrà sensibles retocs al Congrés– com en el del valencià, en què s'haurà de decidir si s'accepten o no al-

■ 20, 21, 22 I 26 DE SETEMBRE DEL 2005

Un grup de treball de la ponència es reuneix per estudiar les esmenes presentades al dictamen de la Comissió primera i al dictamen del Consell Consultiu.

■ 26 DE SETEMBRE DEL 2005

Es publiquen al BOPC les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

■ 27 DE SETEMBRE DEL 2005

Un dia abans del ple de l'Estatut, es mantenen vives 386 esmenes dels diferents grups parlamentaris al text articulat i les subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

■ NOMBRE DE SESSIONS I HORES DE REUNIÓ

Reunions de la ponència de l'Estatut: cinquanta sessions (amb un total de 1.86 hores de reunions).